

Sygn. akt V CSK 125/16

POSTANOWIENIE

Dnia 1 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku B. S.A. w Z.

przy uczestnictwie A. M.

o wykreślenie roszczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 września 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej

z dnia 28 października 2015 r., sygn. akt II Ca 703/15,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz uczestniczki postępowania 257
(dwieście pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną wnioskodawczynie B. S.A. z siedzibą w Z. od postanowienia Sądu Okręgowego w Bielsku-Białej z dnia 28 października 2015 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca odniosła tę przesłankę do naruszeń przepisów prawa materialnego, mających jej zdaniem charakter kwalifikowany. W uzasadnieniu wniosku powołała się jedynie na art. 878 § 2 k.c., a ponadto podniosła, że przyczyna kasacyjna ma oparcie w nieprawidłowym uznaniu za termin, do którego uczestniczka była zobowiązana spłacić pożyczkę, terminu końcowego, do którego przyjęła na siebie jako poręczyciel odpowiedzialność za dług (tj. 30 września 2016 r., zamiast 31 grudnia 2013 r.).

Twierdzenia skarżącej nie uzasadniają jednak tezy o rażących naruszeniach prawa, skutkujących oczywistym uzasadnieniem skargi w ustalonym stanie faktycznym. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest

odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń. Wniosek ten i jego uzasadnienie podlegają bowiem analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącą wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy zatem odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarżąca nie powołała się jednak ani we wniosku, ani w jego uzasadnieniu na stanowiący w niniejszej sprawie jej istotę art. 19 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (t. j. Dz. U. z 2016 r., poz. 790 z późn. zm.), w szczególności w zakresie znaczenia wymagalności roszczenia. Ustalony w sprawie stan faktyczny nie pozwala na uznanie, że doszło do rażącego naruszenia prawa. Strony umowy poręczenia - wykorzystując kompetencję z art. 879 k.c. - mogły bowiem dowolnie ukształtować odpowiedzialność poręczyciela, co z resztą uczyniły (zob.: wyrok SN z dnia 28 maja 2015 r., sygn. akt III CSK 330/14, OSNC 2016, nr 5, poz. 62, Biuletyn SN 2015, nr 8, s. 11). Z ustaleń wynika, że strony sprecyzowały termin, do którego uczestniczka zobowiązana jest zrealizować obowiązek wynikający z tej umowy. W umowie przewłaszczenia na zabezpieczenie, stanowiącej podstawę wpisu, ustaliły i wyraźnie wskazały wymagalność zobowiązania poręczyciela. Uzasadnienie wniosku nie wykazuje rażącego naruszenia przepisu odnoszącego się do reguł wykładni umowy.

Należy zwrócić wagę, że nawet stwierdzenie rażącego naruszenia prawa nie oznacza jeszcze, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, może bowiem wystąpić sytuacja, w której, pomimo naruszenia określonego przepisu, orzeczenie odpowiada prawu. Oczywiście zasadność skargi należy wykazać za pomocą argumentacji jurystycznej

W powyższych okolicznościach sprawy nie występuje oczywista zasadność skargi kasacyjnej.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 k.p.c.